

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 98/2016
09.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Ј., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј., адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеу К 15/15 од 23.07.2015. године и Вишег суда у Ваљеу Кж1 365/15 од 03.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј., адвоката В.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеу К 15/15 од 23.07.2015. године и Вишег суда у Ваљеу Кж1 365/15 од 03.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеу К 15/15 од 23.07.2015. године окривљени З.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у дневним износима од по 10.000,00 динара након што је окривљеном претходно утврђено 20 дневних износа и висина дневног износа од 500,00 динара, коју новчану казну је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Том пресудом окривљени З.Ј. обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати приватном тужиоцу З.Н. износ од 36.460,00 динара, а да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 3.000,00 динара и на име паушала износ од 2.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеу Кж1 365/15 од 03.12.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног З.Ј., адвоката В.П. и пресуда Основног суда у Ваљеу К 15/15 од 23.07.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.Ј., адвокат В.П., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно “одлучивање”, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј., адвоката В.П., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног за подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног З.Ј., као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у вези са којима наводима да изведени докази не пружају основ за закључак да је окривљени извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, истицањем да су искази приватног тужиоца и саслушаних сведока Ж.М. и Ђ.Д. као и чињенични наводи дати у диспозитиву оптужног акта међусобно противуречни у погледу места и времена одигравања предметног догађаја, садржине инкриминисаних речи, као и међусобне удаљености окривљеног, оштећеног и сведока.

По оцени Врховног касационог суда из изнетих навода захтева произлази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како цитираном одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.